

**Katedra filozofie FFUP
Hodnocení magisterské DP**

Jméno studenta	Michal Müller					
Název práce	Camusova filosofie revolty a solidarity					
Hodnotil	jméno				datum	
Oponent práce	Prof. PhDr. Ivan Blecha, CSc.				20. 4. 2015	
Stupeň hodnocení (označte „X“)	A = 1	B = 1,5	C = 2	D = 2,5	E = 3	F = 4
			X			

Podrobné hodnocení práce

	Stupnice						
Hodnocení (+)	A	B	C	D	E	F	Hodnocení (-)
1. Probíhaly pravidelné konzultace							1. Konzultace neproběhly
2. Znalost literatury k tématu	x						2. Neznalost literatury k tématu
3. Dostatečný počet použitých relevantních zdrojů	x						3. Nedostatečný počet relevantních zdrojů
4. Dostatečný počet odkazů	x						4. Nedostatečný počet odkazů
5. Dobrá struktura práce a formální správnost			x				5. Špatná struktura práce a formální nesprávnost
6. Dobrá logická výstavba textu			x				6. Špatná logická výstavba textu
7. Dobrý úvod			x				7. Nedostatečný úvod
8. Kriticky hodnotí zdroje		x					8. Nehodnotí použité zdroje
9. Obsahuje analýzu problému				x			9. Nevykazuje analytické schopnosti
10. Zřetelná metodologie				x			10. Bez metodologického ukotvení
11. Ucelený závěr				x			11. Nedostatečný závěr
12. Správně vedený vědecký aparát		x					12. Nesprávně vedený vědecký aparát
13. Kvalitní jazykové podání (stylistika a gramatika)		x					13. Špatné jazykové podání
14. Přílohy (nepovinné)							

Slovní hodnocení:

Práce se pokouší kriticky analyzovat vztah absurda a revolty v díle Alberta Camuse, zvláště na pozadí jeho politických názorů, přičemž hlavním interpretačním klíčem má být pojem lidské přirozenosti. Ten chce autor explikovat s ohledem na názory dvou vybraných vědců, kteří se otázkou lidské přirozenosti zabývají – Dawkinse a Wilsona.

Práce volí zajímavé téma. Vlastní interpretaci Alberta Camuse považují za velmi zdařilou, vychází z dobrého porozumění jeho dílu a opírá se o poměrně obsáhlou (i zahraniční) literaturu, což je obzvlášť chvályhodné. Za nejlepší považují kapitolu č. 3, a to filosoficky, kompozičně i výkladově. Zvláště poměrně podrobný rozbor Camusova poměru k totalitám všeho druhu je pěkný a spolehlivý.

Na četných místech se autor neubrání stylistickým neobratnostem (opakování, násilné nebo nesprávné vazby), ale jinak v tomto ohledu považují práci za vyhovující.

Poněkud násilné a nepřesvědčivě podané se mi však zdá hlavní téma: pokud tomu dobře rozumím, diplomantovi šlo o to ukázat, že Camus opírá řešení konfliktu s absurditou o jakousi spontánní lidskou přirozenost, zřejmě o potřebu či dispozici nežít v rozporu a zvládat to, co nás rozdírá jako nesmyslné, ve prospěch života s přitakáním nějakým přirozeným hodnotám. Toto konstatování, které by se nejspíš dalo dobře

Katedra filozofie FFUP
Hodnocení magisterské DP

rozevřít, mi však připadá dost povrchní a nedostatečně podložené – konfrontace s přírodními vědci, která měla na leccos poukázat, je velmi letmá a s ohledem na deklarovaný záměr práce rozhodně nedostačující.

V práci jsem také vypožoroval poměrně negativní stanovisko k rozumu a k jeho roli v lidském životě. Pokud to dobře chápu, pak má být doloženo, že rozum si neumí poradit s množstvím absurdit, které nás potkávají (není-li nakonec v zásadě absurdní prakticky všechno), a že právě odkaz na to, že ony konflikty lze vyřešit spolehnutím se na lidskou přirozenost, má být východiskem z této nouze. Na jednom místě je drobný příklad, jak zřejmě máme tuto koncepci chápat: konflikt mezi našimi rostoucími ekonomickými nároky a omezenými zdroji je prý absurdní. Zdá se, že si to máme vysvětlit tak, že tento konflikt způsobuje rozum, neboť ten je strůjcem ziskuchtivé společnosti, jež svými zdroji nezodpovědně mrhá. Ale já si myslím, že náhled omezenosti zdrojů a jejich konfliktu s touhou po neomezeném růstu je velmi *racionální*, že je ho právě schopen jedině *rozum* a že řešení bude muset přinést nějaká *rozumná* koncepce. Nevím, jak by tu mohlo pomoci spolehnout se na lidskou přirozenost, když ta by spíše tíhla k tužbě po neomezeném růstu blahobytu a pohodlí než k nějaké formě askeze, která by tu měla být řešením. V práci – jak je dnes velmi moderní – se vůbec implicitně kritizuje „rozum“, ačkoli není zřejmé, co se pod tím myslí. Vzniká spíše podezření, že se tím myslí něco, co práci rozumu ve skutečnosti neodpovídá. Možná jsem celou záležitost nepochopil dobře, proto prosím diplomanta, aby při ústní obhajobě podal bližší vysvětlení. Myslím, že se to vlastně týká základu celé práce.

Poněkud matoucí je, že se ve výkladu dere na povrch ještě další cíl (viz třeba str. 10), a to literárně-vědecký: vztah mezi významností literárního díla, jeho popularitou a užitečností (s. 10). Na některých místech se mluví o „literárním darwinismu“ a v jedné závěrečné kapitole se navrhuje jakýsi dotazník, mající zkoumat rozdílné porozumění Camusovým textům u různých skupin čtenářů. Není mi jasné, k čemu by to mělo být s ohledem na hlavní záměr práce dobré. V tomto ohledu tu, myslím, chybí právě větší záběr na otázku „lidské přirozenosti“, na koncepcie uváděných přírodních vědců a na onen „literární darwinismus“, který je na str. 11 pouze stručně charakterizován tvrzením, že tvůrčí činnost je závislá na biologických předpokladech. V těchto ohledech je práce kompozičně dost nepromyšlená.

Text nicméně na této úrovni celkově odpovídá nárokům, kladeným na diplomové práce, a proto jej doporučuji k obhajobě.

Ve Zlíně, 20. 4. 2015

Prof. PhDr. Ivan Blecha, CSc.